

at der er et Par Mænd i Horsensegnen, der kunne, hvad Dag det skulde være, oprette en Guldsmedebutik, idet det er Folk, der styde godt og have udmærkede Geværer. De gaa omkring til disse Præmiefyndninger og fortjene lige saa sikkert, som om de havde det forinden, deres Sølvtøj. Det er dog ikke Meningen, at vi skulle bevilge Pengene til disse almindelige Stivestydninger. I gamle Dage, da vi skøde paa 50 Stridts Afstand, og der blev averteret, at Haglene leveres paa Bladsen, var det jo ogsaa en meget fornøjelig Ting, men vi fik dog ikke Pengene til af Staten. Det er altsaa den ene Side af Sagen, at det er Leg eller en almindelig Gevinstfyndning, og det tror jeg er Tilfældet de fleste Steder. Jeg er saa sikker paa som paa noget, at den allerstørste Del af vor Ungdom ikke er mere militærisk end bag paa min Haand. For den er Skyttelegen og Sport. Men jeg synes uægtelig, at naar vi give 40,000 Kr. til Sportsforeninger, kunde det være nok, jeg synes, at vi saa have stillet os saaledes, at man ikke kan sige, at vi have været farrige. Det er altsaa, siger jeg, enten Leg eller ogsaa er det Militarisme. Nu skulle de Herrer nok saa at se, hvem der kommer til at føre an ved Skyttefesten i Odense. De kunne være overbeviste om, at der møder Kaptajn Ramsing med Sikre ved Siden og Kaptajn Nørregaard — ja, vi kende nok, hvordan han har huseret i vore Skytteforeninger. Han er endogsaa gaaet saa vidt, at han har befalet Skytterne at gaa til Gudstjeneste, og saa faar han en Præst til at komme og prædike som nede ved Standerborg. Det Spil gjorde han i Sommer; da drev han det til, at de ogsaa skulde til Gudstjeneste, naar de kom til Skyttefest. Det er altsaa min Erfaring, at disse Skytteforeninger enten ere Leg eller Militarisme, og naar det er Leg, saa siger jeg, at saa tyktes jeg, at vi med frelst Samvittighed kunne være med til at sige, at naar en saadan Sportsforening har faaet 40,000 Kr., saa have vi gjort, hvad vi kunne være bekendt her i Landet. (S. Hage: Det er saa næsten for meget). Det skal jeg slet ikke sige noget imod. Det er mig ganske mærkeligt for en Gangs Skyld at være enig med det ærede Medlem fra Fredensborg, men naar jeg saa er det, er det mig desto glædeligere. Jeg siger altsaa, at det forekommer mig, at dette kan være nok. Men er det Militarisme, og er det en militærisk Aand og Ledelse, der gaar gennem Skytteforeningerne, som jeg tror det er, og som gaar gennem den Københavnske Bestyrelse, de have, saa er det en anden Sag. Det er jo det rene Kjøbenhavneri!

Her komme de Herrer og falde i Staver over, at der er saa mange Rigsdagsmænd her, der bo i København, og saa staa de selv i det største Kjøbenhavnerselskab, der kan tænkes, som leder og styrer hele vor Ungdom paa dette Omraade fra København og fra Militæret. Derfor siger jeg for mit Vedkommende, at jeg vil ikke med længere end til de 40,000 Kr., og jeg fraraader paa det bestemteste, at vi gaa videre og give mere til Skyttelegen. Det skal nu interessere mig, naar vi nu videre skulle diskutere denne Sag og saa skulle holde os til denne Grundlov; jeg synes, at den maa være det, der bedst kan bevise, hvad Skytteforeningerne ere og ville, og hvordan de sthyres. Med disse Bemærkninger støtter jeg det ærede Medlem fra Ringbøbing, som sammen med mig og flere andre er med til, at anbefale, at vi ikke give de 6000 Kr. til. Men den Maade, hvorpaa dette er kommet til os lige i den 12te Time uden Spor af Motivering, er i øvrigt Grund nok for mig. Saa sagde den ærede Ordfører, at vi havde givet paa samme Maade i 1881. Ja, men der er rigtignok den store Forskel paa 1881 og nu, at da havde de ikke en saadan Grundlov i Foreningen (Ufbrydelse). Nej, det tror jeg dog ikke. Men nu kan den ærede Krigsminister saa godt bruge Foreningen. Derfor siger jeg; Lad det hele saa blive klart: Bille Folk den militæriskke Vej, saa er der intet andet at gøre; saa lad dem gaa den Vej; saa lad dem støtte Militarismen ogsaa paa det Omraade; men ville de det, saa vil jeg, i alt Fald, indtil de faa en anden Overbestyrelse, tage mit Forbehold mod, at vi komme over de 40,000 Kr. Jeg synes endda, at vi saa have gjort alt, hvad der med Villighed kan forlanges.

Saa vender jeg mig til den sidste Sag, som jeg nok kan tænke har stor Interesse for de Herrer. Den Indignation, som den ærede Ordfører lagde for Dagen, da han omtalte mit Forslag, tror jeg var fuldstændig ægte, og det er mig et Vidnesbyrd om, at mit Forslag har ramt lige akkurat, hvor det skulde. Den ærede Ordfører gjorde mig en meget væsentlig Tjeneste ved at begynde med at fortælle Sagens Historie, thi det er jo ganske klart, at da vi jo have en retfærdig og billig Formand, saa maa vel ogsaa jeg have Lov til at fortælle Historien paa min Maade, naar den ærede Ordfører har faaet Lov til at fortælle den paa sin, og jeg har ogsaa noget at melde angaaende denne Sags Historie, og som det nok kunde interessere mig at fremdrage for det høje Ting. Først vil jeg tillade mig at henlede det høje Tings Opmærksomhed paa den egentlige første